

**Lời
nguyên
Chúa tể
Rừng
Thiêng**

Thuở con người mới đến khai hoang, rừng U Minh rậm rạp đến nỗi ánh mặt trời chỉ có thể lọt xuống thành những vệt sáng mờ ảo u u minh minh như cõi âm. Chính vì vậy nhân gian gọi nơi đó là cõi Rừng thiêng U Minh.

Cõi rừng bạt ngàn này do Chúa tể Rừng thiêng U Minh cai quản. Ngài giao cho các vị thần chúa xứ và các vị hộ thần mỗi người cai quản một xứ sở hư vô khác nhau, cùng tồn tại trong cõi rừng thiêng ấy. Sinh linh vạn vật đều phải tuân thủ theo luật lệ chung và mọi mệnh lệnh mà Chúa tể ban ra.

Trong cõi rừng thiêng có xứ sở Người Khuất Mặt. Đây là nơi sinh sống của những người được Chúa tể cho hưởng linh khí trở thành những người bất diệt. Họ sống trong một ngôi làng do vị chúa xứ già cai quản. Ông ấy có đứa con gái duy nhất là công chúa Lam. Công chúa xinh đẹp hiền lành, sống vô lo trong sự an bình bất diệt. Cho đến một ngày, nàng

gặp chàng trai tên là Đô. Cuộc tình duyên giữa chàng trai côi nhơn gian và công chúa Lam đã làm đảo lộn luật lệ do Chúa tể Rừng thiêng sắp đặt. Chàng Đô chính là nguyên nhân khiến cho xứ Người Khuất Mặt phạm phải lời nguyền, chịu cảnh lưu đầy tha hương vạn kiếp.

Thuở ấy, người nhơn gian đến xứ U Minh lập làng khai khẩn chỉ dám ở quanh vùng ven hay ở các vàm kinh rạch đi lại thuận tiện. Ở Làng Ven Rừng có chàng Đô chất phác thật thà, rất được người trong làng quý mến. Đô mồ côi từ nhỏ, sống với gia đình người cậu ruột cùng đến xứ này lập nghiệp. Lúc đầu chàng khẩn đất chung với gia đình cậu, sau tự khẩn đất cho riêng mình. Nhờ siêng năng cần mẫn, vài năm sau chàng đã có trong tay một mảnh đất ruộng vườn rộng thênh thang. Người ở Làng Ven Rừng ngày đi làm, đêm về thường tụ tập nhau lại kể chuyện đời xưa, ca hát vui vẻ. Đô và đám trai trẻ thường ngồi nghe mấy ông già làng kể chuyện đi rừng. Chàng thích nhất khi nghe kể về xứ sở Người Khuất Mặt nằm đâu đó ở giữa rừng thiêng. Chàng nghĩ một ngày phải đến được nơi đó thì mới thỏa ước ao.

Sau mùa lúa trúng vun bờ, Đô quyết định vào rừng sâu đốn gỗ lớn làm bộ cột để cất nhà, chuẩn bị cưới vợ. Gà vừa gáy canh ba, Đô chuẩn bị xong cơm nước, một mình chống xuồng vào rừng. Suong trắng dày đặc giăng mịt mù, ngoài tầm khoảng một cây sào không nhìn thấy được gì. Chàng cứ theo dòng nước của con rạch mà đưa xuồng vào sâu trong rừng. Đi không biết bao lâu, đến lúc bụng thấy đói mà chàng vẫn chưa thấy mặt trời đâu. Chàng nghĩ bụng thôi thì cố đi một lúc nữa trời sáng rõ hẵng dừng lại ăn.

